

Ebenezer Erskine

Christus, de Opstanding en het Leven

(1^e preek)

Johannes 11 vs 25 - Jezus zeide tot haar: Ik ben de Opstanding en het Leven.

Ik hoop, dat er velen hier zijn, die van ver zijn gekomen om het Pasen te houden, van welken de taal met die Grieken is, van wie wij in Joh. 12:20 lezen: "heer, wij wilden Jezus wel zien;" dit is dat ene ding, dat wij begeren, de lieflijkheid van Jezus te aanschouwen, en als wij dit missen, dan missen wij het doel van onze komst. Wel vrienden, de woorden, die ik u heb voorgelezen, zet ik voor u als een spiegel waarin u Jezus kunt zien. Elke naam of benaming, die Hij Zichzelf geeft, is een spiegel waarin u Hem zien kunt, en als u maar met het oog van het geloof in deze spiegel kunt zien, zult u Jezus zien, en dat tot onuitsprekelijk voordeel voor uw zielen: "En wij allen met ongedekt aangezicht de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest" (2 Kor. 3:18). Wat is die spiegel, waarvan de apostel spreekt, waardoor wij Jezus kunnen zien, Die niet kan gezien worden met het lichamenlijk oog, omdat de hemelen Hem moeten ontvangen tot de tijden van de wederoprichting van alle dingen? Wel, het is Zijn Woord en de getuigenis aangaande Hem, en wij hebben er hier een gedeelte van. Hier is een woord, een belangrijk woord en een vertroostend woord, ziet er in, en u zult Hem zien Wiens Naam Wonderlijk is. Hij zegt tot u, even rechtstreeks als Hij tot Martha zeide: "Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven."

Ik kan nu niet bij het verband stilstaan. De woorden zijn een deel van die samenspraak tussen Christus en Maria over het opstaan uit de dood van haar broeder Lazarus. Toen Martha hoorde, dat Christus kwam, ging zij de stad uit Hem tegemoet, en kwam zij tot Hem met deze droefgeestige klacht, zeggende: "Heere, waart Gij hier geweest, zo ware mijn broeder niet gestorven." Deze wijze van spreken getuigde van zwakheid, alsof de macht van Christus om haar broeder van de dood te redden gebonden was aan de lichamenlijke tegenwoordigheid van Christus; Christus kan zowel genezen als Hij naar Zijn menselijke natuur afwezig is, als dat Hij tegenwoordig is. Wij lezen van een arme vrouw, die het bloedvloeien had; zij wilde bij Christus zijn, doch zij moest door een menigte heen, voordat zij bij Hem kon komen om Hem aan te raken; zij breekt echter door die allen heen, en wordt stilletjes door Christus genezen. Wel is waar, dat wij Hem, nu Hij naar de hemel is gevaren, niet evenals zij met de hand van heet lichaams kunnen aanraken, maar Hij kan toch, even wezenlijk als deze vrouw de zoom van Zijn kleed aanraakte, door het geloof worden aangeraakt. En wat, als ik u vertel, vrienden, dat Christus hier naar Zijn Goddelijke natuur even wezenlijk tegenwoordig is, als toen Hij op aarde was in Zijn menselijke natuur. Christus zeide tot Nicodémus: (Joh. 3:13) "Niemand is

opgevaren in de hemel, dan die uit de hemel neergekomen is, namelijk de Zoon des mensen, Die in de hemel is." En Christus zegt ook: (Matth. 18:20 en Exod. 20:24) "Waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben ik in het midden van hen. Aan alle plaatsen, daar ik Mijns Naams gedachtenis stichten zal, zal Ik tot u komen, en zal u zegenen."

Wij zijn hier bij deze gelegenheid samengekomen om Zijn Naam te gedenken in Woord en sacrament en Hij is nu even wezenlijk bij ons tegenwoordig, als Hij bij Martha was. Vervalt dan niet in de misvatting van Maria, die meende, dat Christus haar broeder niet kon redden, tenzij Hij in Zijn menselijke natuur tegenwoordig was. Onze Jezus, Die nu in de hemel aan de rechterhand Gods is, is "mchtig volkomen zalig te maken allen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden." O, dat deze schare deze avond tot God in Christus kwam. Wat zou het morgen een opgewekt sacrament geven! Christus laat een woord vallen tot bemoediging van Martha's geloof; Hij zegt: "uw broeder zal weer opstaan, " zonder haar te zeggen wanneer. Een belofte van Christus is brandstof voor het geloof. Evenals het vuur niet kan branden zonder brandstof, evenmin kan het geloof leven of werken zonder een belofte. Martha belijdt haar geloof in de algemene opstanding op de laatste dag; zij zegt: "Ik weet, dat hij zal opstaan zal in de opstanding op de laatste dag." En uit die algemene waarheid bestuurt Christus haar geloof, om het op Zichzelf te vestigen als de eerste Oorzaak van de opstanding uit de doden in het algemeen, en van haar broeder Lazarus in het bijzonder: "Ik ben de Opstanding en het Leven, die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven."

Wij hebben hier de volgende twee of drie dingen.

1. De heerlijke titels of benamingen van Christus, die Hem aan dode zondaren moesten aanbevelen: Ik ben de Opstanding en het Leven.
2. De plicht, die aan allen is opgelegd, die voordeel willen hebben van Christus, Die de Opstanding en het Leven is, dat is: in Hem geloven.
3. Het heerlijk voordeel, dat allen zullen deelachtig worden, die in Hem zullen geloven: "Hij zal leven, al ware hij ook gestorven."

Wat het eerste betreft, dat ik trouwens voor het tegenwoordige alleen op het oog heb, er is tweëerlei benaming waarbij Christus Zich aan Martha openbaart, eerst de opstanding, en dan het leven; doch die zijn zo nauw aan elkaar verwant, dat het onmogelijk is een juist denkbeeld te vormen van het eerste zonder het laatste. Wat toch is de opstanding anders dan, dat iemand teruggebracht wordt uit de staat van de dood tot de staat van het levens? Zodat de opstanding en het leven slechts een samengestelde benaming is. Het is een troostrijke gedachte, dat deze benaming een heerlijke betrekking heeft op ons, dode zondaren uit het geslacht van Adam. Al de namen en ambten van Christus zijn betrekkelijk; Hij is een Profeet voor ons, Hij is een Priester voor ons, en Hij is een Koning voor ons; Hij is "ons geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing." Zo ook, wanneer van Hem gezegd wordt, dat Hij is de Opstanding en het Leven, is Hij dat voor ons; want deze Zoon is ons gegeven, dit Kind is ons geboren, Wiens Naam is de Opstanding en het Leven.

Daarom, vrienden laat ons zien of wij Christus met de hand van een toepassend geloof voor onszelf kunnen aangrijpen, omdat Hij ons zo nauw verwant is, en Zijn Naam tot een ieder, die in deze vergadering is, spreekt: *"Ik ben de Opstanding en het Leven.* De woorden zelf zijn de leer.

De wijze van behandeling, die ik zal volgen, is:

- I. Zal ik aantonen wat inbegrepen is in deze benaming, Die Christus Zichzelf geeft: De opstanding en het leven.
- II. Zal ik onderzoeken voor wie Hij de opstanding is.
- III. Waarvan Hij de opstanding is.

- IV. Tot welk soort van leven Hij de opstanding is.
- V. Zal ik onderzoeken, hoe het geschiedt, dat Hij voor ons de opstanding en het leven is.
- VI. Waarom Hij deze benaming voor Zichzelf aanneemt.
- VII. Een toepassing maken.

I. Ons eerste punt is, dat ik zal aantonen wat begrepen is in deze benaming, waarbij Christus Zich aan u en mij openbaart.

1. Het veronderstelt duidelijk, dat het ganse geslacht van Adam dode mannen en vrouwen zijn. Niet zodra drongen wij van het dodelijk vergif in het paradijs, of op datzelfde ogenblik drong de besmetting door de zielen van onze eerste ouders, en van die tijd af heeft zij ons allen, hun nakomelingschap, besmet. Wij zijn wettelijk dood: "De ziel, die zondigt, die zal sterven"; wij zijn geestelijk dood, onder de macht en heerschappij van de zonde, afgescheiden van God, Die de Bron van leven is, en ieder ogenblik beide de tijdelijke en de eeuwige dood onderworpen. Vrienden, de dood heeft geheerst over het ganse geslacht van Adam, en hoe heeft de dood alle geslachten, die voor ons geweest zijn volkomen weggevaagd. Het ene geslacht na het andere is door de dood naar het graf gevoerd, en de zielen van ontelbare scharen zijn daardoor in de hel geworpen, en diezelfde bezem van de dood, die de geslachten die voor ons geweest zijn heeft weggevaagd, zal ook binnenkort ons wegvagen. Vrienden, waar zullen u en ik binnen een weinig tijd zijn? Helaas! De voorname reden waarom de mensen dit niet overwegen is, omdat zij slapen en niet overwegen of zij zullen aanlanden bij de verheerlijkte engelen, of bij de verworpen duivels en de verdoemde geesten, waar de worm van het geweten nooit sterft en het vuur niet wordt uitgeblust. De dood voert aan een ieder van ons zijn werk uit; de zielendood heeft ons aangegrepen, in ons van God te scheiden, en de lichaamsdood zal binnenkort scheiding maken tussen lichaam en ziel.

2. Dat Christus de Opstanding en het Leven is, geeft duidelijk te kennen, dat de Zoon van God in deze wereld werd gezonden, om de doden het leven te geven. Hij heeft Zijn opdracht als Middelaar van de Vader ontvangen, om de doden levend te maken; Die heeft van eeuwigheid tot de Zoon gezegd: Ga en geef deze doden zondaren het leven. Overeenkomstig deze opdracht komt de Zoon van God tot hen en zegt tot hen: "Leeft." Hij heeft macht dat te doen: (Joh. 17:2). "Gelijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat al wat Gij hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve." Met het oog hierop zegt Christus: (Joh. 5:26) "Gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelf." De Zoon van God heeft een tweevoudig leven: Zijn wezenlijk leven, aangemerkt als God, want dit heeft Hij wezenlijk van eeuwigheid: en dan heeft Hij een middelaars leven, dat Hem gegeven en geschonken is als de tweede Adam. Hem is opgedragen dat leven te geven aan dode zondaren van het geslacht van Adam; Hij heeft gaven ontvangen, om uit te delen onder de mensen, ja ook voor de wederhorigen. Dit was de hoofdgift, die Hij kwam schenken, namelijk, het eeuwige leven, en alles wat daartoe behoort.

3. Ik ben de Opstanding en het Leven; dit sluit naar mijn gedachten duidelijk in, dat onze Heere Jezus Christus het vonnis van de wet, volgens welk wij moesten sterven, heeft ingetrokken. "De bezoldiging van de zonde is de dood", dat was het handschrift, dat tegen ons was. Nu, Christus is gekomen, en door het aan het kruis te nagelen heeft Hij dit handschrift verscheurd, opdat het voor Gods rechtbank niet tegen ons zou staan.

4. Het sluit, dunkt mij, ook in, dat onze Heere Jezus alles heeft wedergegeven wat door de eerste Adam was verloren. De eerste Adam werd, door zijn zonde en afvalligheid, de bron van jammer, dood en ellende voor zijn ganse nakomelingschap. Dat is de erfenis, die wij van onze eerste vader Adam hebben; doch Christus is gekomen en heeft alles wedergegeven wat wij in de

eerste Adam hebben verloren. Daarom wordt er een vergelijking gemaakt (Rom. 5) tussen de eerste Adam en zijn natuurlijk zaad, en Christus de tweede Adam en zijn geestelijk zaad, door wie zij levendgemaakt zijn.

5. Het sluit ook in, dat Christus zelf uit de doden is opgestaan, en de sleutelen van de hel en de dood heeft meegenomen, waardoor Hij over de hel en de dood heeft getriomfeerd: (Openb. 1:17, 18) "Vreest niet, Ik leef, en Ik ben dood geweest, en ziet, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods."

6. In de laatste plaats, sluit het, dunkt mij, ook duidelijk in, dat het leven van het gehele mystieke lichaam in Christus is. Vrienden, in het tweede verbond zijn de zaken heel anders gesteld dan in het eerste. In het eerste verbond was het leven in de handen van de mens zelf gesteld, doch nu is zijn leven in zijn Hoofd gelegen; de mens had het leven in zijn eigen handen ontvangen, en zo verloor hij het, hij was een veranderlijk schepsel, hoewel hij volmaakt heilig was. Doch geloofd zij God, dat in het nieuwe verbond de zaken anders staan; God wil het leven niet in onze hand geven, maar Hij heeft het in de handen van Christus gelegd, en daar ligt het leven van het ganse verborgen lichaam. Misschien uiten sommigen van u de klacht: "O ik ben dood, ik ben een dorre boom, mijn leven is weg, er is geen sap noch leven in mij; ik kan niet tot die levendigheid in de plicht geraken, die ik in verleden tijden wel eens mocht hebben." O ziet toe, dat niet in die klacht een klank van het werkverbond wordt gehoord, dat er niet iets van een wettische geest in is; u bent misschien onvergenoegd, dat uw leven niet in uw eigen hand is, evenals in Adam voordat hij viel. U zou goed doen, te gedenken, dat God sedert de val de mens niets toevertrouwt, neen zelfs zijn Liefste heiligen niet; Hij wil hun leven niet aan hen toevertrouwen, maar Hij heeft ons door een plechtig getuigenis verzekerd, dat "dit leven in Zijn Zoon is." Wanneer de gelovige zichzelf is, zal hij daarin berusten, dat zijn leven in de handen van Christus is opgelegd, en zeggen: Heere, ik ben tevreden, dat mijn leven met Christus verborgen is in God, al heb ik niets daarvan in mijn eigen Hand. Vrienden, het is een gewichtige waarheid, een waarheid, die getuigd wordt door de alldoorluchtigste getuigen, de "Drie, Die getuigen in de hemel": (1 Joh. 5). God de Vader, Zoon en Heilige Geest; daarom moeten wij verzegelen, dat wat Zij zeggen waarachtig is, anders maken wij Hem tot een leugenaar. Wat is de getuigenis van God? "Dit is de getuigenis, dat God ons het eeuwige leven gegeven heeft", ons, die verloren, geruïneerd en veroordeeld waren, ons het eeuwige leven gegeven, en dit leven "is in Zijn Zoon." Indien u het leven wilt hebben moet u tevreden zijn met het leven, dat Hij u meedeelt; Hij is over het huis gesteld, en al de kinderen van het huisgezin, groot en klein, moeten om alles tot Hem opzien. (Jes. 22:24) "En men zal aan Hem hangen alle heerlijkheid des huizes Zijns Vaders, van de uitspruitelingen en van de afkomelingen, ook alle kleine vaten, van de vaten van de bekers af, zelfs tot alle vaten van de flessen;" zij hangen hun gelukzaligheid waar God die gehangen heeft. Indien u zo handelt, wanneer u aan de Avondmaalstafel aanzit, zal het u daar goed zijn; doch indien u ontevreden bent, dat alles in de handen van Christus gesteld is, wanneer u uw zin niet krijgt, rekt er dan op, dat u een berisping zult krijgen. Gaat tot Hem, Die uw leven in Zijn hand heeft, gaat en vraagt Hem al wat Hij in Zijn Woord beloofd heeft. Past op, dat u Hem niet beperkt; Hij zal de kinderen van het huisgezin geven wat Hij ziet, dat zij nodig hebben. Hij zal de goederen of het brood van de kinderen niet verduisteren, neen, Hij geeft hun allen hun brood op de rechte tijd, en het betaamt de jongere kinderen wel, dat zij op hun oudste broeder betrouwen.

Voordat ik overga tot de behandeling van het tweede punt zal ik een woord van vermaning tot u spreken, evenals reeds anderen van 's Heeren dienstknechten dit vanmorgen hebben gedaan, als zij u vermaanden uzelf te onderzoeken.

Ik vermaan u dan, dat u zichzelf onderzoekt, of u ooit deel hebt gekregen aan de eerste opstanding; of Christus de Opstanding en het Leven voor u is. Ik zal de bijzonderheden niet vermenigvuldigen; ik zal alleen zeggen, dat er, als Hij ooit de opstanding en het leven voor u werd, een lieflijke overeenkomst zal zijn tussen de opstanding van Christus en uw opstanding; en het is geen wonder, dat er overeenkomst tussen die beide is, want Christus is opgestaan als het mystieke Hoofd; toen Hij weer levend werd, werden wij weer levend. De Profeet Hosea, sprekende over de opstanding van het Hoofd en de leden, zegt: (Hoséa 6:2) "Hij zal ons na twee dagen levendmaken, op de derde dag zal Hij ons doen verrijzen, en wij zullen voor Zijn aangezicht leven;" niet Hij maar wij; al de mystieke leden van Christus stonden vertegenwoordigenderwijze met Hem op. Indien u waarlijk met Hem bent opgestaan zal er een overeenkomst zijn tussen uw opstanding en Zijn opstanding op de derde dag. Ik zal dit in een paar bijzonderheden ophelderen

1. U weet, dat Christus door Zijn Eigen kracht, door de kracht van zijn Goddelijke natuur is opgestaan: "Hij is krachtiglijk bewezen te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden." Indien u dan ooit door Hem geestelijk bent levendgemaakt, indien u Zijn opstanding mede deelachtig bent, indien Hij voor u de Opstanding en het Leven is, dan zult u, ik ben er zeker van, eveneens iets zijn gewaar geworden van "de kracht van Zijn opstanding;" want het is diezelfde "uitnemende grootheid van Zijn kracht, die u moet opwekken, en doen geloven, dat God Christus uit de doden heeft opgewekt." Ik twijfel er niet aan, ja, ik ben er zeker van, dat iemand, wanneer Hij Christus, de Opstanding en het Leven, mede deelachtig is, van Arminianisme genezen is. Hij zal dan niet meer zeggen: Ik heb kracht mijzelf te bekeren en te geloven; hij zal erkennen, dat hij het niet aan de kracht van zijn eigen wil, maar aan de kracht van de vrije, soevereine genade verschuldigd is, die hem van de dood tot het leven gebracht heeft.

2. Christus is door Zijn opstanding uit de doden, krachtiglijk bewezen te zijn de Zoon van God, naar de Geest der heiligmaking. God de Vader, over Zijn opstanding uit de doden sprekende, zegt: (Hand. 13:33) "Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd; niet alsof de generatie van de Zoon bij Zijn opstanding is begonnen; neen, neen, "wie zal Zijn leeftijd uitspreken?" of (Eng. overz,) "wie kan Zijn generatie verklaren?" die was van alle eeuwigheid; een eeuwige Vader moet een eeuwige Zoon hebben, daarmee wordt zijn wezenlijke Godheid bedoeld; doch zijn opstanding uit de doden bewees krachtiglijk, dat Hij de Zoon van God was. Indien u ooit uit de doden bent opgestaan, dan is uw kinschap daaruit ook enigermate aan u verklaard. Op hetzelfde ogenblik, dat het nieuwe schepsel geformeerd wordt, en de zuigeling van de genade begint te leven, legt het er op toe, te roepen: "Abba, Vader, tot de God en Vader van onze Heere Jezus Christus." Hoe het ook door de overmacht van het ongeloof onderdrukt en gesmoord wordt, wanneer het geloof het hoofd maar enigszins begint op te heffen, is de taal van het nieuwe schepsel: (Jes. 62:16) "Gij toch zijt onze Vader, Gij, o Heere, zijt onze Vader, onze Verlosser vanouds af, is Uw Naam."

3. U weet, dat Christus, toen Hij uit de doden opstond, in Zijn rust inging, Hij rustte van de zware arbeid van de verlossing van de mens; de dag des Heeren is een dag van de rust, omdat Christus van zijn groot verlossingswerk heeft gerust. Zo ook, vrienden, indien u ooit Zijn opstanding bent deelachtig geworden, hebt u in Christus rust gevonden; rust voor uw vermoeide, belaste zielen in Hem, op het Fondament, dat God in Sion gelegd heeft. U bent vermoeid geworden door uw grote reis, om rust te vinden in de werken van de wet en andere toevluchten van de leugens, en hebt die niet kunnen vinden: doch toen Gods rust aan uw ziel werd ontdekt, hebt u gezegd: "Dit is mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal ik wonen, want ik heb ze begeerd."

4. U weet, dat Christus, toen Hij uit de doden opstond, Zijn grafdoeken achterliet. Toen Christus uit het graf kwam liet Hij Zijn grafdoeken achter, omdat Hij niet weer zou sterven: toen Lazarus uit de doden opstond en uit het graf kwam, kwam hij er met zijn grafdoeken uit, omdat hij weer moest sterven. Zo bent u ook, als u deel hebt aan de opstanding van Christus, uit het graf van de zonde en van de natuurstaat opgestaan, en hebt u de doodsklederen en het snode zondekleed afgelegd, om voortaan "de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig, en rechtvaardig, en Godzaliglijk in deze tegenwoordige wereld te leven." Wat heb ik meer met de afgoden te doen? is de taal van de ziel, die het leven van Christus deelachtig is.

5. Toen Christus uit de doden opstond, ging Hij niet meer met de onbegenadigde Joden om; Hij bracht Zijn leven bij hen door, doch daarna zag Hij niet meer naar hen om. Doch misschien zal iemand vragen, waarom Christus zich na Zijn opstanding niet meer aan de Joodse Raad vertoonde. Wel, Hij had hun bij Zijn leven voldoende bewijzen gegeven van Zijn Goddelijke zending: doch zij verwierpen Hem, noemende Hem, "een duivel, een wijnzuipeer, een vriend van tollenaars en zondaren", en toen kruisigden zij Hem als een bedrieger. Daarom verscheen Hij, nadat Hij was opgestaan, alleen aan Zijn vrienden, Hij werd van meer dan vijfhonderd gezien op eenmaal. Zo ook zullen zij, die deelhebben aan de opstanding van Christus, het gezelschap van de vijanden van Christus, van een boze wereld, niet zoeken, maar zij zullen de omgang zoeken met "de heiligen, die heerlijken, die op aarde zijn." Zij, die leven, hebben geen lust, bij de doden te verkeren; zo ook hebben zij, die geestelijk levend zijn, geen lust met dezulken om te gaan, die geestelijk dood zijn, of het moest zijn om met hen te spreken over het gevaar waarin zij verkeren en dat zij de toekomstige toom moeten vlieden. U, die het gezelschap zoekt van hen, die zweren en vloeken; die samenspannt met goddelozen en onheiligen, en u in hen vermaakt, u bent dood, anders zou u het in zulk gezelschap niet kunnen uithouden: want de omgang met de doden is een plaag voor de levenden.

6. Toen Christus uit de doden opstond, maakte Hij Zich gereed om naar de hemel te varen: daarom zeide Hij tot Maria: (Joh. 20:17) "Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God." Zo ook zult u, als u met Christus bent opgestaan niet afgaan in de woestijn, maar opgaan: u zult dan "bedenken de dingen, die boven zijn, niet, die op de aarde zijn." En u, dode zondaren. O, komt toch tot Christus, Die de Opstanding en het Leven is! Misschien zegt u: Als wij dood zijn, waartoe spreekt u dan tot ons? Kunnen de doden zichzelf het leven geven? Ik antwoord, dat er een groot verschil is tussen zedelijk dood zijn, en natuurlijk dood zijn. Als u natuurlijk dood was, dan hadden wij geen boodschap meer aan u, wij prediken het Evangelie niet aan hen, die natuurlijk dood zijn. Wel is de zondaar, dood zijnde in de zonde, even ongeschikt om iets geestelijks te doen, als de mens, die natuurlijk dood is, onbekwaam is zich met de levenden te bewegen: doch God heeft mij opgedragen tot de doden te roepen: "Hoort, en uw ziel zal leven" (Jes. 55:3), en op het horen zullen zij leven. Christus zegt: "De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven" (Joh. 5:25). Daarom roep ik deze Naam onder u uit, en verkondig u, dat Hij de Opstanding en het Leven is, opdat dode zondaren mogen horen en leven. Als u het door het geloof hoort, zult u leven, want, zo zegt Christus in ons tekstvers: "Die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven."

II. Doch wij zullen overgaan tot ons tweede punt, *dat was, dat wij zullen onderzoeken voor wie Christus de Opstanding en het Leven is*. Ik zal hierop in de volgende vijf of zes bijzonderheden antwoorden.

1. Hij is niet de Opstanding en het Leven voor de gevallen engelen, maar Hij is de Opstanding en het Leven voor gevallen en gedode zondaren van Adams nageslacht: Hebr. 2:16) "Want waarlijk Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan." Vrienden, toen de mens in het paradijs gehoor gaf aan de verzoeker, en van de verboden vrucht at, stonden de vloek en de toorn Gods gereed, om Adam en zijn ganse nakomelingschap weg te vagen in dezelfde staat van verdoemenis en ellende waarin de gevallen engelen waren geworpen. Doch hoe handelt God om dit te verhinderen? Wel, Hij verenigt een deel van de menselijke natuur met de Persoon van Zijn eeuwige Zoon, en door dat deeltje van de menselijke natuur verlost Hij de gevallen mens van het verderf. Dit wordt te kennen gegeven in Joh. 3:16: "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeborenen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Hij gaf Hem om mens te worden, en Hij gaf Hem om te sterven: Hij heeft Zijn Eigen Zoon niet gespaard, maar heeft Hem voor ons in de dood overgegeven; Hij gaf hem aan de wereld, dat wil zeggen, Hij gaf hem niet aan de engelen, maar aan zondaren uit de mensen. Hier is stof van grote blijdschap en gejuich, dat Christus onze natuur heeft aangenomen, en dat Hij de natuur van de engelen voorbijgaat.

2. Christus is niet alleen de Opstanding en het Leven voor de Joodse natie, maar ook voor de heidenen, die ver waren. De Joden beeldden zich in, dat de Messias Zijn zegeningen alleen tot hen bepaalde; zij verbeeldden zich, dat Hij alleen hun Zaligmaker en hun Verlosser zou zijn; daarom ergerden zij zich zo, toen de apostelen, na de opstanding van Christus, de heidenen begonnen te prediken. Christus, "gepredikt onder de heidenen," is een deel van de grote verborgenheid der Godzaligheid. Christus is, als de Opstanding en het Leven, zowel aan de heidenen als aan de Joden gegeven. Hierop doelt die profetie van Jesaja (Hoofdstuk 49:6), waar de Heere in de Persoon van de Vaders, tot de Verlosser zegt: "Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zou zijn, om op te richten de stammen Jacobs, en om weder te brengen de bewaarden in Israël: Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan het einde der aarde"; het is maar een geringe zaak tussen U en Mij; neen, "Ik zal u geven tot een licht der heidenen." De apostel Johannes raakt dat punt ook aan: (1 Joh. 2:1, 2) "Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. En Hij is een verzoening voor onze zonden: en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de ganse wereld;" niet alleen voor ons, die Joden zijn, maar ook voor de zonden van de arme heidenen; die hebben deel in de verlossing, die de Zoon van God heeft verworven.

3. Christus is de Opstanding van al de gemeenten; Hij is de Opstanding van de Kerk, zowel van de algemene als van de bijzondere; nooit zou er een Kerk geweest zijn in het geslacht van Adam, als Hij die niet vergaderd had. Hij begon een gemeente te stichten in het paradijs, en de grondslag van de Kerk werd gelegd in de eerste belofte: "Het zaad van de vrouw zal de slang de kop vermorzelen." De Kerk is Gods huisgezin op aarde, en Christus bouwt het huisgezin, en Hij bouwt het huis van de goedertierenheid waarin het huisgezin woont. Hij heeft de behoeftigheden, om een nieuw geslacht onder de stammen van Adam te bouwen, van de Vader ontvangen: (Psalm 68:19) "Toen Hij opvoer in de hoogte heeft Hij de gevangenis gevankelijk gevoerd: Hij heeft gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja ook voor de wederhorigen." En dat waartoe? "Opdat de Heere God onder ons zou wonen." Zodat Hij de Opstanding en de Bouwmeester van de gemeenten is. De Joodse Kerk ontving haar bestaan van Hem, en Hij richtte haar op uit niets, uit de drek, toen zij onder de Amorieten en de Hethieten waren, vanwaar Hij hen vergaderde: (Ezech. 16:3-6) "Alzo zegt de Heere HEERE tot Jeruzalem: Uw handelingen en uw geboorten zijn uit het land der Kanaänieten; uw vader was een Amoriet en uw moeder een Hethietische. En aangaande uw geboorten: ten dage, als gij geboren waart, werd uw navel niet afgesneden; en gij waart niet met water gewassen, toen Ik u aanschouwde;

gij waart ook geenszins met zout gewreven, noch in windselen gewonden. Geen oog had medelijden over u, om u een van deze dingen te doen, om zich over u te erbarmen; maar gij zijt geworpen geweest op het vlakke des velds, om de walgelijkheid van uw ziel, ten dage, toen gij geboren waart. Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zeide tot u in uw bloed: Leef!" Hij heeft hen uit het diensthuis uitgeleid; Hij heeft hen uit Babel uitgevoerd; het was hun als een graf, en het scheen even ondoenlijk hen weer naar hun land terug te brengen, als iemand, die in het graf ligt, levend te maken; toch wekte de Heere hen op uit hun Babylonisch graf, en Hij plantte en bevochtigde hen daar.

4. Christus is de Opstanding en het Leven voor iedere zondaar, die in een dag van bekering en wedergeboorte tot Hem komt: (Ef. 3:1) "U heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden." Vrienden, in een dag van Zijn heirkraft komt de Heere tot het graf, waarin wij begraven liggen, het graf van zonde en ellende, evenals Hij tot het graf van Lazarus kwam, en Hij zegt: Zondaar, kom uit; en terstond wordt hij levend; de Geest van Jezus komt in hem, en de boeien van zijn geestelijke gevangenschap vallen af.

5. Tenslotte. Christus is de Opstanding en het Leven van kwijnende gelovigen. De ware gelovige, die door de Geest des Heeren is levendgemaakt, valt dikwijls, wat zijn gewaarwording en zijn gevoel betreft, in hoge mate in de geestelijke dood terug. Hij is, zoals Heman van zichzelf zegt: (Psalm 88:6) "Afgezonderd onder de doden"; hij wil zeggen: ik ben als burger ingeschreven onder het geslacht van de doden, mijn leven is vergaan. Evenals de gesneden in Jes. 56:3, spreekt: "Ziet, ik ben een dorre boom, " mijn leven is vergaan, er is geen leven, geen sap in mij overgebleven. Ik vermoed, dat er velen van Gods volk hier, en overal in ons land zijn, die deze klacht uiten, doch Christus is de Opstanding en het Leven, Hij laat verse stromen des levens uitvloeien in kwijnende gelovigen, om hen weer te verkwikken, gelijk David zegt: (Psalm 23:3) "Hij verkwikt mijn ziel." En hoe doet Hij dat? Hij doet de dauw van de levendmakende Geest op hen vallen, en dan brengen zij ten leven voort als koren en bloeien als de wijnstok; en zijn gedachtenis, of zijn reuk, zal zijn als de wijn van Libanon." Zo hebben wij de vraag beantwoord, voor wie Christus de Opstanding en het Leven is, en zullen wij overgaan tot

III. Ons derde punt, hetwelk was, *dat ik zal onderzoeken, waarvan Hij de opstanding en het leven is. Ik zal dit in de volgende bijzonderheden doen.*

1. Christus is de opstanding van de verklarende heerlijkheid Gods in deze benedenwereld. Gods verklarende heerlijkheid was door de zonde van de mens ontsierd. Zijn wezenlijke heerlijkheid kan door mensen noch duivels ontsierd worden; meer Zijn verklarende heerlijkheid was ontsierd. Toen de mens zondigde verwierp hij God als Zijn Opperheer; hij zeide met de trotse Farao: "Wie is de Heere, dat ik Hem zou gehoorzamen?" Hij maakte een verdrag met de hel, tegen God, de heerlijkheid van Zijn rechtvaardigheid en heiligheid, en al Zijn volmaaktheden, in het bijzonder Zijn waarheid. Al deze volmaaktheden Gods werden bezoedeld en besmet; zover de mens daartoe in staat was werd er een smet op geworpen. Doch Christus is gekomen om het stof, dat er door de mens op geworpen was, af te vegen, en dienovereenkomstig verheft Hij ze tot grotere luister, dan wanneer de mens niet gezondigd had. Daarom wordt Hij genaamd: Het Afschijnsel van de heerlijkheid des Vaders, en het uitgedrukte Beeld van Zijn Zelfstandigheid." Vader, zo zegt Hij, "Ik heb U verheerlijkt op de aarde: ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen. En nu verheerlijk Mij, Gij Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had eer de wereld was"

2. Christus is de Opstanding van de heilige wet Gods. De heilige wet was geschonden, verbroken en vertreden; de mens had Gods banden verscheurd en Zijn touwen van zich

geworpen; het gezag van Gods wet werd veracht en in de wind geslagen, doch God wil Zijn wet niet onder de voeten van de mens vertreden laten liggen. Christus komt en herstelt de eer van de wet hoger, dan dat zij nooit was verbroken geworden, opdat zij ons niet buiten de zaligheid zou sluiten: (Jes. 42:21) "Hij verhoogt de wet en maakt haar heerlijk." Aldus is Hij de opstanding van de heilige wet; Hij verdedigt de eer van de wet, en doet haar met grotere luister en schoonheid blinken, dan ooit zou gezien zijn, wanneer de mens in zijn oorspronkelijke rechtheid was blijven staan. Ja, de wet wordt grotere eer toegebracht, dan dat alle engelen in de hemel gestorven waren. Al hadden toch al de engelen in de hemel haar geboden gehoorzaamd en de straf, die zij eist, in onze plaats gedragen, zij zouden haar nooit zoveel eer hebben toegebracht als Christus gedaan heeft, omdat Hij de grote Wetgever was, en geen schuldenaar aan haar was evenals andere mensen: (Gal. 4:4) "Maar wanneer de volheid des tijd gekomen is heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet." Hier is een wonder, een wonder dat tot in eeuwigheid een stof van verwondering zal zijn, dat Hij, Die de wet gegeven heeft, onder de wet gekomen is, om ons die onder haar waren te verlossen. Zo is Hij de opstanding van de wet: (Rom. 8:3) "Want hetgeen de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, heeft God, zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees."

3. Christus is de Opstanding van de oorspronkelijke onnozelheid, reinheid en schoonheid van de menselijke natuur. De natuur van de mens was ontsierd, haar schoonheid was door de val vergaan; ja de natuur van de mens werd door de val zo besmet en zo lelijk, dat zij, als het ware, beneden de schepselen van lagere orde was weggezonden; doch Christus is de Opstanding van de menselijke natuur. Door onze natuur met Zichzelf te verenigen verheft Hij haar tot een hogere trap van eer, dan zij ooit had in de eerste Adam. Ja, vrienden, door de vereniging met de Zoon van God is zij tot grotere eer verheven dan de natuur van de engelen ooit gegeven was. De natuur van de engelen werd nooit zo nabij God gebracht als de menselijke natuur; de engelen staan voor Zijn aangezicht en Zijn zalig in de genieting van God; doch geen engel is met één van de Personen van de Drie-eenheid verenigd. De natuur van de mens is zo nauw verenigd met de Persoon van de Zoon, dat zij één persoon met Hem wordt. O komt en ziet wat God gewrocht heeft, waartoe God ons bevordert of verheven heeft: "Want tot wie van de engelen heeft Hij ooit gezegd, Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd?" Christus wordt genaamd: "De heerlijkheid van zijn volk Israël, en van al Zijn volk wordt gezegd, dat zij zich beroemen in Hem; en dat mogen zij wel doen, want Hij is het Sieraad, de goede Naam van het huisgezin. De kroon is van ons hoofd gevallen toen wij tegen God gezondigd hebben; doch door de vleeswording van de Zoon van God is de kroon op het hoofd van de menselijke natuur gezet. Wanneer wij op Christus zien, moesten wij Hem altijd onze Kroon, onze Eer en onze Schoonheid noemen. Vrienden, wanneer iemand een voornaam mens onder zijn betrekkingen heeft, zal hij daar graag over praten: "Zo'n voornaam persoon is mijn vriend, " doch beroemt u niet op menselijke dingen, maar beroemt u hierin, dat uw natuur verenigd is met de Persoon van Zijn eeuwige Zoon. Ik wenste wel, dat ik het middel mocht zijn, om de mensen tot rechte begrippen te brengen van de Persoon van Christus; onkunde van de Persoon van Christus is het grootste verlies. Wat is Christus anders, dan God in onze natuur komende, en stervende, en weer opstaande, en opvarende ten hemel, en voor eeuwig onze natuur dragende als een onderpand van Zijn liefde tot ons? God in onze natuur is een God om in te geloven, op te vertrouwen, en zich in te verblijden. Is niet deze God een Voorwerp van de hoogste verlustiging, verrukking en gehoorzaamheid? Daarom zeg ik, dat Hij de Opstanding is van de menselijke natuur.

4. Christus is de Opstanding van onze kennis van God en van onze bekendheid met God. Zodra de mens viel, viel hij uit de bevriendheid met God, en verloor hij alle zaligmakende gezichten van God. Het was de gelukzaligheid van de mens voor de val, dat hij in de ganse

schepping om hem heen de heerlijkheid Gods zag, dat hij nooit een schepsel aanschouwde waarin hij niet de heerlijkheid Gods zag uitblinken; doch toen wij vielen, deed de duivel ons wat de Filistijnen Simson deden: hij stak ons de ogen uit. De mens van nature is een blindgeborene, doch Christus is de herstelling van ons gezicht; Christus is gekomen om ons beide het licht en het gezicht terug te geven. Christus wordt de "Zon der gerechtigheid, de blinkende Morgenster" genaamd. Waarom? Omdat Hij aan het gevallen geslacht van Adam de kennis Gods terugbrengt. Hij is gekomen om de heerlijkheid van Zijn Vader aan de wereld te ontdekken: (Joh. 1:18) "Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard." Vrienden, dat zijn de beginselen van het eeuwige leven in de ziel, wanneer zij God in Christus begint te kennen, en in die ontdekking van God in het Woord belang gaat stellen: (Joh. 17:3) "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt." Hij is de Opstanding van onze kennis, die wij in de eerste Adam hebben verloren

5. Christus is de Opstanding van onze gerechtigheid, en van onze rechtvaardigmaking en aanneming bij God. Zodra hij viel verloor Adam zijn oorspronkelijke gerechtigheid, er bleef geen gerechtigheid in het geslacht van Adam over; er is niemand rechtvaardig op aarde, "niemand, die goed doet, ook niet een," doch Hij is onze gerechtigheid. Wij lezen in Dan. 9:24, dat Hij "een eeuwige gerechtigheid aanbrengt"; let op de uitdrukking, Hij brengt die aan. Zij werd niet meer gevonden op aarde, in Adams geslacht, en Christus brengt die aan, Hij doet het door Zijn gehoorzaamheid tot de dood. Vandaar draagt Hij die gezegende Naam: (Jer. 23:6) "In Zijn dagen zal Juda verlost worden, en Israël zeker wonen, en dit zal Zijn Naam zijn, waarmee men Hem zal noemen, de Heere onze Gerechtigheid. Gewis, zal men zeggen, in de Heere zijn gerechtigheden en sterkte;" let daarop, in de Heere; niet in onszelf, maar in de Heere; Hij is het einde der wet tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft. (2 Kor. 5:21) "Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem." Getuigt dat niet, dat Hij de Opstanding en het Leven is van onze gerechtigheid en aanneming voor die oneindige Heere, Die wegens onze ongerechtigheid het vonnis van de verdoemenis over ons heeft uitgesproken. O vrienden, draagt dan ook zorg, dat u onder die bedekking van Christus' gerechtigheid bent; het is noodzakelijk, dat u uw zielen in dat gewaad wikkelt, want u kunt buiten dat niet voor God bestaan.

6. Hij is de Opstanding van onze heiligheid. Dat was een ander deel van het beeld Gods, dat wij verloren hebben. Dit toch bestond, zoals u weet, in kennis, gerechtigheid en heiligheid, De mens viel terstond, toen hij zondigde, tussen de potten, en hij werd zwart als een Moor en gevlekt als een luipaard. Nu, Christus komt, en hier begint Hij Zijn werk van heiligmaking, en Hij voleindigt het bij de dood; daarom staat er geschreven dat Hij "ons van God geworden is tot heiligmaking," Ik versta daardoor niet die heiligmaking, die zonder Christus geschiedt, gelijk sommigen beweren, dat zij zichzelf door hun eigen kracht heilig maken, die een heidense zedelijkheid in de plaats stellen van evangelische heiligheid. Christus zegt dan ook: "Zonder Mij kunt gij niets doen; gij kunt geen vruchten van heiligheid voortbrengen, zolang gij niet met Christus verenigd zijt kunt gij niet heilig zijn; de heerlijkheid des Heeren, die over Zijn volk is, maakt hen heilig. Daarom, als wij ooit heilig gemaakt zijn, dan is Hij de Opstanding van onze heiligheid.

7. Christus is de Opstanding van onze vrede met God. Door de inkomst van de zonde werd onze vrede met God verbroken, en werd de mens een vijand van God, en van die tijd af is hij met vijandschap tegen God vervuld, want "hij is ten allen dage alleenlijk boos". Doch Christus is gekomen om de oude vriendschap tussen God en de mens te herstellen, en Hij heeft dit ook werkelijk gedaan; want "Hij heeft vrede gemaakt door het bloed Zijns kruises", door voldoening

aan de rechtvaardigheid, en door de strafschuld van de wet te vernietigen; en de vrede, die Hij maakt tussen God en de ziel is een blijvende vrede, omdat die op een vast en blijvend fundament rust. Er zijn mensen, die hard roepen om vrede, vrede; o laat ons tot elke prijs vrede hebben, al is het dan ook ten koste van de waarheid, al moet de waarheid er om lijden: doch het is dwaasheid te denken, dat er vrede kan zijn, zonder dat hij op rechtvaardigheid en waarheid gegrond is. Neen, de vrede die Christus verwekt heeft, staat op de hechte grondslag van een gerechtigheid waardoor de wet verhoogd wordt. Hij is de Opstanding van onze vrede.

8. Hij is de Opstanding, niet alleen van vrede en vriendschap, maar ook van gemeenschap tussen God en de mens. U weet, dat de mens, toen hij zondigde, door God verbannen werd; hij werd uit het paradijs verdreven, en Cherubim werden gesteld om de weg tot de boom des levens te bewaren. Er was voor de mens geen toegang tot God, en God wilde geen omgang met hem hebben. Welke omgang zou er ook kunnen zijn tussen de hemel en de hel, tussen schuldigheid en rechtvaardigheid? Nu, Christus herstelt dit, want Hijzelf is de weg daartoe: Hij zegt ons: (Joh.14:6) "Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij." En, (Joh. 10:9) "Ik ben de Deur: indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden, en hij zal ingaan, en uitgaan, en weide vinden;" dat wil zeggen, zij zullen een vrije toegang tot God hebben, en dronken worden van de vettigheid van het huis van Zijn goedertierenheid. Vrienden, als u voornemens bent naar het avondmaal te gaan, ziet dan toe, dat u door de rechte deur ingaat. Het is gemakkelijk door de deur van de mens in te gaan, een bewijs van toegang van mensen te verkrijgen, doch rekent er op, u zult zeker uw verdoemenis eten en drinken, indien u niet door de deur, Christus Jezus, ingaat. Het is onmogelijk, dat wij gebruik kunnen maken van de menselijke natuur als het middel van gemeenschap met de Goddelijke natuur, zo wij niet bij Gods licht het licht zien; toch is dat de weg om tot gemeenschap met God te komen. Hij is de Opstanding van onze gemeenschap met God: (1 Petrus 3:18) "Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen." Christus is Gods Weg tot ons, en onze Weg tot God.

9. Christus is de Opstanding van al de genaden van de Geest. Adam verloor door de val zijn geloof, hij verloor zijn liefde, hij verloor zijn hoop, hij verloor zijn leven en hij verloor zijn gehoorzaamheid. Doch Christus is de Opstanding van die allen.

- Hij is de Opstanding van ons geloof, onze hoop en vertrouwen op God, als een verzoend God in Christus. Hij openbaart Zich aan ons als een God van liefde, en wanneer de mens dit ziet, verwekt het in hem geloof in God: (Psalm 36:8) "Hoe dierbaar is Uw goedertierenheid, o God, dies de mensenkinderen onder de schaduw Uwer vleugelen toevlucht nemen." Christus wordt "de overste Leidsman en Voleinder des geloofs" genaamd. Vrienden, indien u ooit geloof gekregen hebt, dan heeft het dat door Zijn Woord en Zijn Geest in u verwekt: "Uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof: en dat niet uit u; het is Gods gave: Niet uit de werken, opdat niemand roeme."
- Dan is Hij de Opstanding niet alleen van ons geloof, maar ook van onze liefde. Hebt u een vonkje liefde tot God, Vader, Zoon en Heilige Geest? Wel, dat vonkje hemels vuur komt uit het hart van Christus. De Geest neemt het uit Christus, en verkondigt of toont het ons; Hij neemt een kool uit het hart van Christus, en werpt die in onze harten, en doet haar ontbranden, en wanneer Hij die heeft aangestoken, bewaart Hij haar door voortdurend daarop te blazen met de wind van Zijn Geest: "Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek, die zal Hij niet uitblussen, met waarheid zal Hij het recht voortbrengen."
- Hij is ook de opstanding van onze hoop op God: "Hij is gestorven en opgewekt, opdat ons geloof en onze hoop op God zijn zouden." De apostel Petrus zegt, sprekende over de

opstanding van onze hoop: "Geloofd zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden" (1 Petrus 1:3). Adam verloor terstond na de val zijn hoop, daarom vlood hij in het midden van het geboomte van de hof, want God was een verschrikking voor hem. Als een zondaar zijn toestand buiten Christus zag, zou hij een "Magor-Missabib", een schrik voor zichzelf en al zijn liefhebbers zijn. (Jer. 20:3) "Maar gij zegt: Het is buiten hoop. Neen; want ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen." Doch wanneer een zondaar wordt wedergeboren, wordt hij wedergeboren tot een levende hoop, dan voldoet hij aan dat gebod: "Israël hope op de Heere." Hij is de Opstanding van onze hoop.

- Hij is verder ook de Opstanding van onze bekering ten leven en van de vergeving van onze zonden: "God heeft Hem verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om te geven bekering en vergeving der zonden." De mens wierp, toen hij viel, zijn gehoorzaamheid aan God af; doch Christus brengt hem weer terug, Hij schrijft Zijn wet in zijn hart, en "maakt, dat hij in Zijn inzettingen zal wandelen, en Zijn rechten zal bewaren en doen." Christus is de Gebieder van onze gehoorzaamheid; de wet is ons door de hand eens Middelaars gegeven, "wij zijn Gode niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet." (1 Kor. 9:21). Omdat de wet in de hand van Christus is, daarom wordt de wet Zijn wet en Zijn gebod genoemd; Hij was temidden van de engelen toen de wet werd gegeven. Hij is niet alleen de Gebieder van onze gehoorzaamheid, maar Hij is er ook het Voorbeeld van; Hij geeft de wet niet alleen, maar Hij is ons een voorbeeld geworden van nieuwe gehoorzaamheid; Hij heeft haar vervuld om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen tot onze rechtvaardigmaking, en Hij heeft haar als een regel gehoorzaamd, opdat wij daardoor bemoedigd mogen worden zijn voorbeeld na te wandelen: "Leert van Mij", zegt Christus, "dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart. Neemt Mijn juk op u, " namelijk, het juk van Mijn wet. Een juk, dat nooit werd gedragen zal de nek van de dieren beschadigen; doch Christus heeft dit juk gedragen en het licht gemaakt voor ons, door haar als een verbond te vervullen en als een regel en een voorbeeld voor ons te gehoorzamen.
- Ook is in Hem al onze gehoorzaamheid de Heere welbehagelijk. U moet niet denken, dat iets zoals het van u komt, of door u gedaan wordt, Gode aangenaam is; neen, onze personen worden in Hem aangenomen, en onze gehoorzaamheid wordt in Hem beloond. Onze gehoorzaamheid wordt van de Heere aangenomen en beloond, zoals zij een vrucht van Zijn Geest en van Zijn liefde en voldoening is. Wij vinden een opmerkelijk woord in 1 Kor. 15:58: "Zijt standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in de Heere." Dat kleine woordje, daar wordt weinig op gelet, doch daarin ligt de spil van de godsdienst. Bent u "in de Heere, " wanneer u gehoorzaamt? Bent u in Hem als de waarachtige God en het eeuwige leven? Vloeit al uw gehoorzaamheid voort uit uw in-zijn in Hem? Komt al uw sterkte en heiligheid uit Hem voort? Wanneer u loon verwacht op uw gehoorzaamheid, zoals het de uwe is, dan laat u het genadeverbond los, en keert u tot het werkverbond terug; doch rekent er op, dat zij niet zal beloond worden in uzelf, maar alleen in de Heere, in uw Verlosser. Draagt dan zorg en ziet toe, dat u in Hem bent, of anders zal het op de laatste dag blijken, dat u en uw gehoorzaamheid volstrekt waardeloos zijn.

10. Ik zou er verder over kunnen spreken, dat Christus de Opstanding is beide van ziel en lichaam. Hij is de Opstanding van de ziel, dat edele deel van de mens: "Niemand zal Gode zijn rantsoen kunnen geven; want de verlossing der ziel is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden" (Psalm 49:8, 9).

- O vrienden! Christus is de Opstanding van de ziel, omdat Hij de Verlosser van de ziel is, en Hij heeft haar door een groot rantsoen verlost: "Wij zijn niet door vergankelijke dingen,

zilver of goud, verlost, maar door het dierbaar broed van Christus als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam. Doch Hij is niet alleen de Opstanding van de ziel doordat Hij die duur gekocht heeft, maar ook door de toepassing van die prijs in een dag van Zijn heirkraft; want wij worden opgewekt uit kracht van Zijn opstanding; wanneer onze zielen worden opgewekt tot een leven van gemeenschap met God geschiedt dit door de Geest van Christus.

- Hij is echter niet alleen de Opstanding van de ziel, maar ook van het lichaam. Dienaangaande lezen wij in Jes. 26:19: "Uw doden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan: waakt op, en juicht, gij, die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als een dauw van de moeskruident, en het land zal de overledenen uitwerpen." Vrienden, van hen die in Jezus sterven, en in Jezus ontslapen, wordt gezegd, dat zij *Zijn doden* zijn: *Uw doden zullen leven*; zij zijn *Zijn dood lichaam*, doch zij zullen opwaken en juichen. zij, die in het stof wonen. Op welke wijze zal Hij hen uit het graf opvoeren? Wanneer Hij van de hemel komt, zal Hij Zijn dauw doen neerdalen, en dan zullen zij voortkomen als bloemen in de lente; want "uw dauw zal zijn als een dauw van moeskruident, en het land zal de overledenen uitwerpen." Ik heb soms met aangenaamheid het onderscheid overdacht, dat er zal zijn tussen de opstanding van de Godzaligen en van de boze. De goddelozen zullen worden opgewekt door een woord van kracht: zij hebben geen verbinding aan Christus, zij zijn in het graf de gevangenen van de duivel, die als Gods beul hun zielen terstond naar de hel sleept. Doch wanneer de heiligen sterven, sterven zij niet tengevolge van de strafschuld van de wet, maar omdat het hun heerlijk Hoofd behaagt hen zo door de dood heen te voeren, langs die weg, die Hij Zelf heeft betreden, tot de onmiddellijke genieting van Hem. Hij laat hen een poosje in het graf liggen, doch bij de opstanding zal de dauw van de Geest als een plasregen op hen neerdalen, en dan zullen zij uitspruiten als het koren na een warme regenbui. Dan, in die dag, dan zullen zij zingen: "Ziet, deze is onze God, wij hebben Hem verwacht, en Hij zal ons zaligmaken; Deze is de Heere, wij hebben Hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in Zijn zaligheid" (Jes. 25:9). Ik zal hieraan nog alleen toevoegen, dat dezelfde Geest van Christus, Die u bij de bekering heeft levendgemaakt, u ook op de laatste dag zal levendmaken, volgens dat woord: (Rom. 8:11) "Indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levendmaken door Zijn Geest, Die in u woont." Uw sterfelijke lichamen zullen worden levendgemaakt door diezelfde Geest, Die u in de bekering heeft levend gemaakt, en u in het leven houdt, en u bewaart van terug te keren tot het geslacht van de doden. Hem zij de heerlijkheid en de kracht, in alle eeuwigheid. Amen.